

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. T. a. s.**, K., proti žalovanému **Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky**, Továrnská č. 7, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 35/01/2007 z 29. marca 2007 a č. 1616/12/2005 z 09. novembra 2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie **z a s t a v u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou 08.06.2007 v súlade s § 250j ods. 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 35/01/2007 z 29. marca 2007 a č. 1616/12/2005 z 09. novembra 2005. Uviedol, že Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky rozhodnutím č. 1616/12/2005 z 09. novembra 2005 podľa § 13 ods. 2 písm. j/ zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „TelkomZ“) rozhodol tak, že **schválil technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie, a zaznamenávanie prevádzky v sieti podniku žalobcu** pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní. Na rozklad žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 35/01/2007 z 29.03.2007 rozklad zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie. Keďže napadnutým rozhodnutím žalobcovi vzniká povinnosť na vlastné náklady zabezpečiť zariadenia potrebné na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieti žalobcu, povinnosť

zabezpečiť ich činnosť vo vlastných nebytových priestoroch a na vlastné náklady (elektrická energia, údržba, opravy a pod.) ako aj povinnosť strpieť ich užívanie orgánmi verejnej moci alebo v prospech orgánov verejnej moci, je žalobca fakticky zbavený svojho vlastníckeho práva. Namietal preto, že napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s čl. 27 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a § 13 ods. 6 TelekomZ v spojení s § 13 ods. 4, ods. 5 tohto zákona, s čl. 20 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a preto ich považoval za nezákonné.

Nakoľko napadnuté rozhodnutia boli vydané podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ a na základe 1. zmeny Všeobecného povolenia, je podľa žalobcu potrebné skúmať nielen správnosť aplikácie § 13 písm. j/ TelekomZ, ale aj **zákonnosť prijatia 1. zmeny Všeobecného povolenia**. Ak je totiž Všeobecné povolenie nezákonné, nemôže byť v súlade so zákonom schválená technická špecifikácia zariadenia na odpočúvanie. Podľa prijatej právnej úpravy **úrad môže schváliť technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie iba vtedy, ak podmienky povinnosti zabezpečiť zariadenie na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach sú stanovené vo Všeobecnom povolení, ktoré je právnym základom pre konanie**. Je zřejmé, že konanie vo veci schválenia technickej špecifikácie zariadenia na odpočúvanie je neoddeliteľne spojené s podmienkami povinnosti zabezpečiť zariadenie na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky. Schválenie technickej špecifikácie totiž v konečnom dôsledku určuje rozsah a obsah tejto povinnosti, túto povinnosť konkretizuje čo do vecného rozsahu. Do právomoci správneho súdu patrí aj oprávnenie ako predbežnú otázku skúmať zákonnosť 1. zmeny Všeobecného povolenia, pretože tento akt samostatne preskúmateľný nie je (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽ/99/2005 zo dňa 25.01.2007).

Žalovaný pod číslom 1/2005 vydal Všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb s účinnosťou od 01.08.2005, ktoré neobsahovalo podmienky týkajúce sa povinnosti telekomunikačného podniku zabezpečiť zariadenie na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní a jeho pripojenie do siete na náklady podniku podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ. Následne dňa 27.09.2005 vydal **1. zmenu tohto Všeobecného povolenia**, ktorou od 10.10.2005 zmenil podmienky poskytovania služieb elektronických komunikácií na území Slovenskej republiky a okrem iného **určil podniku elektronických komunikácií povinnosti zabezpečiť zariadenie zaobstaraním,**

udržiavanie týchto zariadení a pripojenie týchto zariadení na vlastné náklady. Technickú špecifikáciu podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ schválil úrad.

Nezákonnosť uvedenej zmeny Všeobecného povolenia spočívala v tom, že žalovaný vydal rozhodnutie bez toho, aby najmenej 60 dní pred dňom predpokladaného vyhlásenia zmeny Všeobecného povolenia zverejnil jeho návrh s výzvou na predloženie pripomienok s údajom, v akej lehote ich možno k návrhu uplatniť a zaviedol pre žalobcu také povinnosti, ktoré nemajú oporu v zákone a v Ústave SR. Porušením § 13 ods. 4 TelekomZ v spojení s § 13 ods. 6 TelekomZ, preto došlo aj k porušeniu petičného práva podľa čl. 27 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Porušenie § 13 ods. 4 TelekomZ a čl. 27 ods. 1 Ústavy SR je v príčinnej súvislosti s porušením aj ďalších ústavných princípov, a to princípu právnej istoty (právneho štátu) podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (II. ÚS 48/97).

Porušenie čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru nastalo podľa žalobcu tým, že žalovaný stanovením podmienky v 1. zmene Všeobecného povolenia a následne v napadnutom rozhodnutí podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ nad rámec zákona v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom neprimerane zasiahol do práva vlastníť majetok. Podľa tejto podmienky má totiž žalobca na vlastné náklady znášať nadobudnutie zariadenia, udržiavať tieto zariadenia na vlastné náklady a znášať náklady na zabezpečenie pripojenia týchto zariadení do siete. Uvedené ustanovenie spôsobuje, že s majetkom podniku telekomunikačných služieb sa nakladá v rozpore s jeho slobodným rozhodnutím, žalobca je vylúčený z užívania svojho majetku, a to bez toho, aby mu bola poskytnutá náhrada, a teda dochádza k faktickému vyvlastneniu vlastníckeho práva bez splnenia ústavných podmienok.

Žalobca ďalej poukázal na to, že ustanovenie § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ má základ v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 07.03.2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové služby, príloha ktorej v ustanovení písm. A- Podmienky uvádza, ktoré podmienky môžu byť pripojené k všeobecnému povoleniu (odsek 11 znie: „umožnenie odpočúvania zákonným spôsobom príslušnými národnými orgánmi, v súlade so smernicou 97/66/ES a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24.10.1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov“). Porovnaním dikcie § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ s uvedeným odsekom 11, je zrejmé, že pojem „zabezpečenie zariadenia na odpočúvanie“ podľa TelekomZ tak, ako ho vyložil a aplikoval žalovaný, nie je totožný s pojmom „umožnenie odpočúvania“ podľa Smernice.

Žalovaný neprípustným spôsobom svojvoľne rozšíril rozsah povinností nad rámec toho, čo bolo sledované Smernicou a navyše tak došlo k porušeniu požiadavky zabezpečenia

materiálneho súladu vnútroštátneho právneho poriadku. V takomto prípade sú štátne orgány povinné vykladať vnútroštátne právo spôsobom konformným so Smernicou, ak nie je možný eurokonformný výklad, štátne orgány nemôžu aplikovať ustanovenia vnútroštátneho poriadku, ktoré nie sú v súlade so Smernicou.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že ak správny súd nedospeje k záveru o možnosti eurokonformného výkladu ustanovenia § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ nemožno ho aplikovať pre jeho rozpor so Smernicou, a v takom prípade napadnuté rozhodnutia nemajú právny základ, teda sú nezákonné.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že ohľadne námietok žalobcu voči uloženiu povinnosti zabezpečiť zariadenia na odpočúvanie na vlastné náklady, zotrváva na svojom názore uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

K ďalším námietkam uvedeným v žalobe uviedol, že 1. zmena Všeobecného povolenia nie je predmetom napadnutých rozhodnutí, ktoré žalobca požaduje zrušiť. Napriek tomu však vyslovil svoj právny názor, podľa ktorého zákon o elektronických komunikáciách v ustanovení § 13 ods. 6 neukladá úradu striktné uplatniť postup pri vydávaní nového Všeobecného povolenia aj na jeho zmenu alebo zrušenie, upravuje podmienky zmeny a zrušenia Všeobecného povolenia. V prípade zmeny a zrušenia existujúceho Všeobecného povolenia nejde totiž o vydanie nového normatívneho správneho aktu. Z uvedeného dôvodu úrad nebol povinný ustanovenie upravujúce postup úradu pri vydávaní nového Všeobecného povolenia aplikovať na zmenu Všeobecného povolenia.

Tvrdenie žalobcu o porušení čl. 27 Ústavy SR považoval za účelové, ktorého cieľom bolo odvrátiť stanovenie podmienok povinnosti podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ v takom rozsahu a privediť si tým vlastný prospech, čo nepredstavuje verejný alebo iný spoločný záujem, ale záujem súkromný.

Poukázal, že ani Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd negarantuje fyzickým a právnickým osobám absolútnu ochranu vlastníctva majetku a jeho pokojného užívania. V súlade s uvedeným potom namietaný zásah do práva žalobcu spadá do rámca druhého odseku čl. 1 Dodatkového protokolu, podľa ktorého „ustanovenie nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom“, a je aj v súlade s čl. 20 Ústavy SR, pretože k obmedzeniu došlo v súlade s ústavou zákonom. V zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 TelekomZ všeobecné povolenie určuje práva a podmienky na poskytovanie sietí

a služieb, neustanovujú sa v ňom povinnosti, ale podmienky, požiadavky, okolnosti, predpoklady, za splnenie ktorých sa má nejaká povinnosť plniť. Podmienky preto určujú detaily výkonu povinnosti, ktorej sa týkajú. Podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ bol teda úrad oprávnený detailizovať a špecifikovať požiadavky týkajúce sa povinnosti zabezpečenia zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní a jeho pripojenie do siete na náklady poskytovateľa siete, služieb alebo siete a služieb.

Z uvedeného vyplýva, že úrad bol oprávnený konať spôsobom, ktorý je napádaný a napádaná zmena Všeobecného povolenia nie je nad rámec zákona.

Ohľadne napadnutých rozhodnutí žalovaný uviedol, že nimi neuložil žalobcovi žiadnu povinnosť, ale v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR schválil technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie, pretože konal podľa ustanovenia § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ.

Trval na tom, že obe rozhodnutia napadnuté žalobcom, ako aj postup boli plne v súlade so Zákomom o elektronických komunikáciách a Správnym poriadkom, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný na konanie v danej veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 72 ods. 4 TelekomZ), po preskúmaní veci podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP **uznesením č. k. 5SŽ/60/2007-51 z 02.12.2008 konanie zastavil** v zmysle § 250d ods. 3 OSP v spojení s § 248 písm. b/ OSP a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci ide o rozhodnutie, ktorého vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu veci a jeho vydanie podľa podkladov neznamena samo osebe právnu prekážku výkonu podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti žalobcu, preto nepochybne predmetné rozhodnutie je rozhodnutím, ktoré v súlade s § 248 písm. b/ OSP súdy nepreskúmajú. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c OSP.

Na sťažnosť žalobcu **Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom I. ÚS 284/09-47 z 09.12.2009 rozhodol**, že základné právo **sťažovateľa - žalobcu**, spoločnosti T., a. s. (právny predchodca žalobcu), podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/60/2007 z 02.12.2008 **boli porušené**.

Zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ - žalobca vo svojej **sťažnosti namietal** porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že sa najvyšší súd v uznesení z 09.12.2008 vôbec nezaoberal otázkou, či sa rozhodnutia úradu z 29.03.2007 a 09.11.2005 dotýkajú jeho základných práv, ktorých porušenie v uvedenom konaní namietal (predovšetkým porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy SR), a taktiež tým, že najvyšší súd podľa neho nesprávne a v rozpore so svojou judikatúrou posúdil otázku právnej kvalifikácie rozhodnutí úradu podľa § 248 OSP.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) predovšetkým skúmal, či sa najvyšší súd v napadnutom konaní **mal dôvod zaoberať argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základných práv rozhodnutiami úradu**, pokiaľ ním žalobou napadnuté rozhodnutie úradu mohlo byť podriadené pod ustanovenie § 248 OSP, t. j. týkalo sa rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je ex lége vylúčené zo súdneho prieskumu.

Konštatoval, že základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu, v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Ústavný súd na základe zisteného stavu veci uzavrel, že napriek tomu, že *žalobu sťažovateľa v tejto veci by za iných okolností (ak by najvyšší súd vecne posúdil sťažovateľom označené práva v rámci súdneho prieskumu rozhodnutia úradu o zmene všeobecných podmienok) bolo možné podriadiť pod ustanovenie § 248 písm. b/ OSP a vylúčiť ju zo súdneho prieskumu*, v okolnostiach danej veci, keď sťažovateľovi v predmetnej veci nebola dovedy poskytnutá ochrana ním označených práv, ktorých porušenie namietal, a nemal už ani ďalšiu možnosť využiť iný účinný prostriedok nápravy v záujme ochrany svojich základných práv pred všeobecným súdom, takýto postup najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nebol namieste. V záujme ochrany základných práv sťažovateľa v uvedenom konaní bolo povinnosťou najvyššieho súdu uprednostniť dôsledné uplatnenie čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, t. j. práva sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia týkajúceho sa jeho základných práv a slobôd nezávislým a nestranným súdom.

S prihliadnutím na okolnosti uvedenej veci bolo podľa ústavného súdu v predmetnom konaní povinnosťou najvyššieho súdu nielen zaoberať sa argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základných práv, ale aj sa s ňou v rámci odôvodnenia rozhodnutia riadne vysporiadať. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 354/08 z 22.01.2009 bolo zrušené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/99/2005 z 05.01.2007 a vec bola vrátená späť na **najvyšší súd, ktorý medzičasom vydal rozhodnutie sp. zn. 1SŽ/89/2005 z 29.04.2008**. Vzhľadom na uvedené vyslovil potrebu, aby najvyšší súd **v predmetnom konaní postupoval na základe týchto nových okolností**.

Žalobca po rozhodnutí ústavného súdu svoje podanie doplnil tým, že žalovaný po tom, čo najvyšší súd v konaní sp. zn. 1SŽ/89/2005 zrušil jeho rozhodnutie o 1. zmene Všeobecného povolenia č. 1/2005, v decembri 2008 vydal nové všeobecné povolenie č. 1/2008. Rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/9/2009 bolo zrušené aj nové Všeobecné povolenie v časti, ktorá sa týka odpočívania.

Navrhol, aby najvyšší súd vo veci meritórne rozhodol a zaujal právny názor, že v danom prípade došlo k porušeniu práv žalobcu, nakoľko to má pre neho právny význam z hľadiska prípadného uplatňovania náhrady škody. Žiadal žalobe vyhovieť a napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia o technickej špecifikácii platilo zrušené všeobecné povolenie č. 1/2005 v znení 1. zmeny, rozhodnutím o technickej špecifikácii sa v podstate uložila žalobcovi reálna povinnosť na jeho náklady nie len zabezpečiť zariadenia na odpočívanie, ale ich aj udržiavať v prevádzkyschopnom stave. Nakoľko 1. zmena všeobecného povolenia č. 1/2005 bola neskôr najvyšším súdom zrušená ako nezákonná, nezákonným musí byť aj rozhodnutie o technickej špecifikácii, ktoré bolo vydané práve v dôsledku tejto nezákonnej 1. zmeny Všeobecného povolenia, nakoľko z nepráva nemôže vzniknúť právo.

Žalovaný v doplnení vyjadrenia k žalobe uviedol, že 15.12.2008 vydal nové Všeobecné povolenie VP č. 1/2008 na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb vyhlásené 15.12.2008, ktoré už neobsahuje povinnosť podnikov „udržiavať zariadenia na odpočívanie v nepretržitom prevádzkyschopnom stave na vlastné náklady“.

Rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom sporu, nemá podľa jeho názoru žiadne protizákonné ani protiústavné následky a bolo vydané v súlade so zákonom. Námietky uvedené v žalobe sa netýkajú napadnutého rozhodnutia. Ustanovenie § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ „technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie schvaľuje úrad“ žalovaný dodržal. Rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím samostatným, ktoré má význam samo o sebe, a jeho spájanie so všeobecným povolením, alebo vyslovovanie námietok proti úhrade za zariadenie na odpočúvanie, je podľa žalovaného pre napadnuté rozhodnutie máťuce a aj irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súc naďalej súdom vecne príslušným podľa § 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 72 ods. 4 TelekomZ, po zrušení jeho rozhodnutia ústavným súdom, nanovo preskúmal zákonnosť napadnutých rozhodnutí a postupu žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že konanie je nutné zastaviť.

Žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného číslo 35/01/2007 z 29.03.2007, ktorým zamietol žalobcom podaný rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie číslo 1616/12/2005 z 09.11.2005.

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ schválil technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieti podniku T.. Vo výroku rozhodnutia súčasne uviedol, že táto technická špecifikácia je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia ako jeho príloha.

V konaní žalobca namietal, že na základe uvedených rozhodnutí mu vzniká povinnosť na vlastné náklady zabezpečiť zariadenia potrebné na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieti žalobcu, povinnosť zabezpečiť ich činnosť vo vlastných nebytových priestoroch a na vlastné náklady (elektrická energia, údržba, opravy a pod.) ako aj povinnosť strpieť ich užívanie orgánmi verejnej moci alebo v prospech orgánov verejnej moci. Realizáciou napadnutých rozhodnutí je fakticky zbavený svojho vlastníckeho práva, v dôsledku čoho sú uvedené rozhodnutia v rozpore s čl. 27 Ústava SR a § 13 ods. 6 TelekomZ v spojení s § 13 ods. 4, ods. 5 tohto zákona, s čl. 20 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a preto ich považoval za nezákonné.

Ústavný súd k sťažnosťou napadnutému uzneseniu sp. zn. 5SŽ/60/2007 z 02.12.2008 žalobcom, ktorým bolo konanie podľa § 248 písm. b/ OSP zastavené uviedol, že napriek tomu, že žalobu sťažovateľa v tejto veci by za iných okolností **(ak by najvyšší súd vecne posúdil sťažovateľom označené práva v rámci súdneho prieskumu rozhodnutia úradu o zmene všeobecných podmienok)** bolo možné podriaďiť pod ustanovenie § 248 písm. b/ OSP a vylúčiť ju zo súdneho prieskumu, v okolnostiach danej veci, keď sťažovateľovi v predmetnej veci nebola dovtedy poskytnutá ochrana ním označených práv, ktorých porušenie namietal, a nemal už ani ďalšiu možnosť využiť iný účinný prostriedok nápravy v záujme ochrany svojich základných práv pred všeobecným súdom, takýto postup najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nebol namieste. V záujme ochrany základných práv sťažovateľa v uvedenom konaní bolo povinnosťou najvyššieho súdu uprednostniť dôsledné uplatnenie čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, t. j. práva sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia týkajúceho sa jeho základných práv a slobôd nezávislým a nestranným súdom.

Napadnuté rozhodnutie bolo vydané podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ a na základe 1. zmeny Všeobecného povolenia. Právna úprava všeobecného povolenia určuje práva a podmienky na poskytovanie sietí.

Podľa § 12 ods. 1 prvá veta TelekomZ poskytovať siete, služby alebo siete a služby možno len na základe všeobecného povolenia.

Podľa § 13 ods. 1 TelekomZ všeobecné povolenie určuje práva a podmienky na poskytovanie sietí, služieb a na prevádzkovanie rádiových zariadení, ktoré možno uplatňovať na všetky alebo na niektoré z nich. Povinnosti ukladané podľa § 18 až 27 a § 50 až 54 nie sú týmto dotknuté.

Podľa § 13 ods. 2 písm. j/ TelekomZ podmienky vo všeobecnom povolení sa môžu týkať len týchto povinností, a to okrem iného zabezpečenia zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní

a jeho pripojenie do siete na náklady podniku; **technickú špecifikáciu zariadenia na odpočúvanie schvaľuje úrad.**

Žalovaný postupom podľa § 13 TelekomZ vydal dňa 15.07.2005 Všeobecné povolenie č. 1/2005 na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb ktoré nadobudlo účinnosť 01.08.2005. Následne dňa 27.09.2005 vydal 1. zmenu Všeobecného povolenia č. 1/2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe žaloby žalobcu **rozsudkom sp. zn. 1SŽ/89/2005 zrušil rozhodnutie žalovaného – 1. zmenu všeobecného povolenia č. 1/2005 z 27.09.2005 podľa § 250 ods. 2 písm. a/, a e/ OSP** a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí okrem iného uviedol, že žalovaný napadnutým rozhodnutím doplnil článok 1 všeobecného povolenia o nový odsek 4, ktorý znie: „Podnik je povinný zabezpečiť zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní zaobstaraním týchto zariadení a ich udržiavaním v nepretržitom prevádzkyschopnom stave na vlastné náklady. Podnik je povinný zabezpečiť pripojenie týchto zariadení na vlastné náklady; technickú špecifikáciu podľa § 13 ods. 2 písm.j/ zákona o elektronických komunikáciách schvaľuje úrad.“ Citovaná formulácia nepredstavuje podľa názoru najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa povinnosti „udržiavať [zariadenia na odpočúvanie] v nepretržitom prevádzkyschopnom stave na vlastné náklady“ spresnenie povinnosti uloženej žalobcovi citovaným ustanovením § 13 ods. 2 písm. j/ zákona, ku ktorému dospel žalovaný jeho výkladom, ale jej rozšírenie, ktoré nemá oporu v zákone a je tým aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR.

Na základe uvedeného rozsudku najvyššieho súdu žalovaný 15.12.2008 vydal nové všeobecné povolenie VP č. 1/2008 všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb vyhlásené 15.12.2008, ktoré už neobsahuje povinnosť podnikov „udržiavať zariadenia na odpočúvanie v nepretržitom prevádzkyschopnom stave na vlastné náklady“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky **rozsudkom sp. zn. 3SŽ/9/2009 zo 17.06.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, e/ OSP zrušil článok III. bod 2, I. normatívnej časti**

Všeobecného povolenia č. 1/2008 na poskytovanie elektronických sietí a elektronických komunikačných služieb zverejneného vo Vestníku Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 8 zo dňa 15.12.2008 v zmysle ktorého je podnik povinný na vlastné náklady zabezpečiť zariadenie na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní zaobstaraním tohto zariadenia a jeho pripojení, pretože je v rozpore s článkom 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca sa tiež domáhal ochrany svojich práv v uvedených **konaniach o preskúmanie rozhodnutí žalovaného o všeobecných podmienkach**. V týchto konaniach bol **úspešný**, nakoľko najvyšší súd vyslovil, že žalobcom napadnuté znenie všeobecných podmienok ako aj jeho zmena v časti týkajúcej sa zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky v sieťach pre orgán štátu alebo orgán činný v trestnom konaní sú v rozpore s čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR a tiež v rozpore s článkom 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Prvostupňové rozhodnutie číslo 1616/12/2005 z 09.11.2005 (potvrdené rozhodnutím žalovaného číslo 35/01/2007 z 29.03.2007) ktorým žalovaný rozhodol o technickej špecifikácii zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky v sieťach žalobcu, sa odvíja od rozhodnutia úradu o 1. zmene všeobecných podmienok.

So zreteľom na záver ústavného súdu vyslovený v náleze I. ÚS 284/09-47 z 09.12.2009 najvyšší súd v novom konaní postupoval na základe nových okolností a dospel k zisteniu, že najvyšší súd vecne posúdil žalobcom namietané práva vyplývajúce z Ústavy SR a z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v rámci súdneho prieskumu rozhodnutí žalovaného o všeobecných podmienkach a ich zmene, v dôsledku čoho mu už neprichodí sa týmto porušením v rámci tohto konania zaoberať.

Predmetom napadnutého rozhodnutia je schválenie technickej špecifikácie zariadenia na odpočúvanie a zaznamenávanie prevádzky správnym orgánom, čiže ide o rozhodnutie ktorého vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu veci. Jeho vydanie podľa

podkladov neznamená samo osebe právnu prekážku výkonu podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti žalobcu, preto je rozhodnutím, ktoré v súlade s § 248 písm. b/ OSP súdy nepreskúmajú, preto najvyšší súd podľa § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko bolo konanie zastavené.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková